

Dan Brown

DET TAPTE SYMBOL

Oversatt av
Kjell Olaf Jensen

B A Z A R

Bazar Forlag AS
Stortingsgata 22
Postboks 2023 Vika
0125 Oslo
www.bazarforlag.com

Originaltittel: *The Lost Symbol*
Copyright © Dan Brown 2009

© Norsk utgave: Bazar Forlag AS, Oslo 2009
Oversatt fra engelsk av Kjell Olaf Jensen

Første gang utgitt av Doubleday, New York. All rights reserved
Utgitt etter avtale med Sanford J. Greenburger Associates Inc.
og Ann-Christine Danielsson Agency
ISBN 978-82-8087-174-9
ISBN 978-82-525-7353-4 (Bokklubben)

Omslagsdesign: Michael J. Windsor
Tilrettelegging av design: Nic Oxby
Omslagsfoto: Murat Taner /Getty Images
Forfatterfoto: Dan Courter
Sats og grafisk form: Hamar Maskinsetteri
Satt med: Minion 10,5/13,5 pt
Trykk og innbinding: ScandBook AB, Smedjebacken, Sverige
Trykt på 70 gr Hellefoss Super Snowbright bulk 1,6

Materialet i denne utgivelsen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser.
Uten særskilt avtale med Bazar Forlag AS er enhver eksemplarframstilling og
tilgjengeliggjøring kun tillatt i den utstrekning det er hjemlet i loven eller gjennom
avtale med Kopinor, interesseorganisasjonen for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar eller
inndragning og kan straffes med bøter og fengsel.

Til Blythe

Takk

Min inderlige takk til tre kjære venner, som jeg har hatt den store luksus å få arbeide sammen med: redaktøren min, Jason Kaufman, agenten min, Heide Lange, og rådgiveren min, Michael Rudell. I tillegg vil jeg gjerne få uttrykke min enorme takknemlighet overfor forlaget Doubleday, overfor alle mine forlag over hele verden og naturligvis overfor mine lesere.

Det ville ikke ha vært mulig å skrive denne romanen uten generøs hjelp fra utallige enkeltpersoner som har gitt av sine kunnskaper og sin ekspertise. Jeg forsikrer dere alle om at jeg har satt stor pris på det.

Å leve i verden uten å bli klar over
verdens mening er som å vandre
omkring i et stort bibliotek
uten å røre bøkene.
*Den hemmelige lære
fra alle tider*

Fakta

I 1991 ble det låst inn et dokument i CIA-direktørens safe. Dokumentet er der fortsatt. I den kryptiske teksten finner vi henvisninger til en eldgammel portal og til en ukjent, underjordisk plassering. Dokumentet inneholder også setningen «*Det ligger begravd et sted der ute*».

Alle organisasjoner i denne romanen eksisterer. Blant dem er frimurerne, Det usynlige kollegium, Sikkerhetsavdelingen, SMSC og Institutt for noetikk, Institute of Noetic Sciences.

Alle ritualer, vitenskapsgrener, monumenter og all ornamentering som omtales i denne romanen, er virkelige.

Prolog

Tempelhuset

kl. 20.33

HEMMELIGHETEN ER HVORDAN MAN DØR.

Helt siden tidenes morgen hadde hemmeligheten alltid vært hvordan man dør.

Den 34 år gamle, innvidde personen stirret ned på menneskekraniet han holdt i håndflatene. Kraniet var hult som en bolle og fylt med blodrød vin.

Drikk den, sa han til seg selv. Du har ingenting å frykte.

I overensstemmelse med tradisjonen hadde han påbegynt denne reisen prydet med den rituelle drakten til en middelaldersk kjetter som blir ført til galgen. Den løstsittende skjorten åpnet seg gapende over det bleke brystet, venstre buksebein var brettet opp til kneet, og det høyre ermet var brettet opp til albuen. Rundt halsen hadde han en tung løkke – en «kabeltrosse», som brødrene kalte den. Men i kveld var han, i likhet med brødrene som bevitnet seremonien, kledd som en mester.

Forsamlingen som lukket seg rundt ham, besto av brødre som alle var pyntet i fulle regalier: lammeskinn, forklær, brede belter og hvite hansker. Rundt halsen hadde de seremonismykker som glitret som spøkelsesøyne i det dempede lyset. Mange av disse mennene innehadde mektige posisjoner i livet; likevel visste den innvidde at deres verdslige rang ikke hadde noen betydning innenfor disse veggene. Her var alle menn like, edsvorne brødre som var forent med et mystisk bånd.

Mens den innvidde lot blikket gli over den avskrekkende forsamlingen, lurte han på om noen i verden utenfor noensinne ville tro at denne samlingen av menn skulle møtes på ett sted ... for ikke å snakke om dette stedet. Rommet så ut som en helligdom fra oldtidens verden.

Sannheten var imidlertid enda underligere.

Jeg er bare noen kvartaler fra Det hvite hus.

Det kolossale byggverket i 1733 Sixteenth Street NW i Washington D.C. var en kopi av et førkristent tempel, kong Mausolos' tempel, det opprinnelige *mausoleet* – et sted man ble ført til etter at man var død. Utenfor hovedinngangen holdt to 17 tonns sfinkser vakt ved bronsedørene. Det indre var en snirklete labyrint av rituelle kamre, haller, forseglede hvelv, biblioteker og til og med en hul vegg som rommet levningene av to menneskelegemer. Den innvidde var blitt fortalt at hvert eneste rom i bygningen rommet en hemmelighet, men han visste likevel at intet rom inneholdt dypere hemmeligheter enn det kjempemesige kammeret hvor han nå knelte med håndflatene omhyggelig lukket rundt en hodeskalle.

Tempelrommet.

Rommet var fullstendig kvadratisk. Og enormt. Opp til taket var det forbløffende 30 meter. Det ble holdt oppe av monolittiske, grønne granittsøyler. De trinnvis hevede seteradene i mørkt russisk valnøttre med håndsydd svinelær gikk rundt hele rommet. Langs vestveggen dominerte en ti meter høy trone, midt imot var et orgel med skjulte piper. Veggene var kaleidoskoper av urgamle symboler – egyptiske, hebraiske, astronomiske, alkymistiske og andre av ukjent opprinnelse.

I kveld var Tempelrommet opplyst av en serie omhyggelig plasserte vokslys. Deres svake glød fikk bare hjelp av en strime bleke månestråler som sivet ned gjennom det vide, runde takvinduet og kastet lys over det mest forbløffende innslaget i rommet: et enormt alter, hugget ut av én eneste blokk svart, polert belgisk marmor. Alteret sto nøyaktig midt i det kvadratiske rommet.

Hemmeligheten er hvordan man dør, minnet den innvidde seg selv om.

«Tiden er inne,» hvisket en stemme.

Den innvidde lot blikket gli oppover langs den distingverte skikkelsen som sto foran ham i hvit kjortel. *Den høyt ærede stormester.* Mannen i slutten av 50-årene var et amerikansk ikon – høyt elsket, robust og umåtelig rik. Håret, som en gang hadde vært mørkt, hadde begynt å gråne, og det berømte ansiktet gjenspeilte et helt liv med makt samt et frodig intellekt.

«Avlegg eden,» sa Den høyt ærede stormester med en stemme så myk som fallende snø. «Fullfør reisen.»

Den innviddes reise hadde, som alle slike reiser, begynt med første grad. Den kvelden hadde Den høyt ærede stormester, i et ritual som lignet dette, trædd en fløyelshette over hodet hans, slik at han ikke så noe. Deretter presset han en seremonidolk mot det nakne brystet hans og spurte: «Erklærer du i fullt alvor, ved din ære og upåvirket av noen kremmeraktige eller andre uverdige motiver, at du av egen, fri vilje trer frem som kandidat til dette broderskapets mysterier og privilegier?»

«Ja,» hadde den innvidde løyet.

«Så la da dette være et stikk i din samvittighet,» hadde mesteren advart ham, «samt en øyeblikkelig død dersom du noensinne røper de hemmelighetene du vil få del i.»

Den gangen hadde ikke den innvidde følt noen frykt. *De kommer aldri til å få rede på den virkelige hensikten med min tilstedeværelse.*

Men i kveld følte han en illevarslende høytidelighet i Tempelrommet, og i tankene begynte han å gjennomgå alle de fryktelige advarslene han hadde fått på reisen – trusler om forferdelige konsekvenser dersom han noensinne fortalte noen om de eldgamle hemmelighetene han nå skulle få kjennskap til: *Strupen skåret over fra øre til øre ... tungen revet ut med roten ... tarmene røsket ut og brent ... spredt for himmelens fire vinder ... hjertet plukket ut og gitt til dyrene på marken ...*

«Broder,» sa den gråøyde mesteren og la venstre hånd på den innviddes skulder, «avlegg den endelige eden.»

Den innvidde stålsatte seg for siste trinn av reisen. Han flyttet vekten av den muskuløse kroppen fra det ene beinet til det andre og rettet atter oppmerksomheten mot hodeskallen som hvilte i håndflatene hans. Den blodrøde vinen virket nesten svart i det svake skinnnet fra vokslensene. Det var blitt dødsstille i rommet, og han følte at alle vitnene holdt øye med ham. De ventet på at han skulle avlegge den endelige eden og slutte seg til eliterekkene deres.

I kveld, tenkte han, skjer det noe innenfor disse veggene som aldri før har inntruffet i dette broderskapets historie. Ikke én gang på mange hundre år.

Han visste at det kom til å bli gnisten, og at det kom til å gi ham ufat-

telig makt. Med nye krefter trakk han pusten og uttalte høyt de samme ordene som utallige menn hadde fremsagt før ham i land over hele verden.

«Måtte den vinen jeg nå drikker, bli en dødelig gift for meg ... dersom jeg noensinne med viten og vilje bryter min ed.»

Ordene ga gjenlyd i det hule rommet.

Så ble alt stille.

Den innvidde strevet med å holde hendene stødige da han løftet kraniet til munnen. Han kjente at leppene rørte ved det tørre beinet. Han lukket øynene, hevet kraniet mot munnen og drakk vinen i lange, dype slurker. Da den siste dråpen var borte, senket han hodeskallen igjen.

Et øyeblikk syntes han at han kjente lungene snøre seg sammen, og hjertet begynte å hamre vilt. *Herregud, de vet det!* Så gikk følelsen over, like fort som den var kommet.

En behagelig varme begynte å strømme gjennom kroppen hans. Den innvidde pustet ut og smilte for seg selv mens han stirret opp på den intetanende, gråøyde mannen som hadde vært tåpelig nok til å slippe ham inn i dette broderskapets mest hemmelighetsfulle rekker.

Snart kommer du til å miste alt det du har kjært.